

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «КОРАБЕЛЬНИКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

CASE OF KORABELNIKOV v. UKRAINE

(Заява № 29860/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

19 листопада 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

19/02/2010

Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Корабельников проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
Рената Ягер (Renate Jager),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),
Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), судді,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), суддя ad hoc,
та Стефан Філліпс (Stephen Phillips), заступник Секретаря секції,
після обговорення за зачиненими дверима 20 жовтня 2009 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 29860/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Євгеном Іллічем Корабельниковим (далі — заявник) 30 липня 2005 року.

2. Заявник був представлений п. В. П. Мохненком, адвокатом, який практикує в Україні. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 20 травня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1935 році та проживає у місті Часів Яр, Україна.

5. Рішеннями від 14 вересня 2000 року та 14 травня 2002 року Артемівський міський суд присудив заявнику 2736 грн 90 коп. та 1895 грн 64 коп.¹ допомоги у зв'язку з інвалідністю та інших виплат, які мали бути сплачені колишнім роботодавцем заявника, державним підприємством «Часів-Ярське спецуправління по ремонту обладнання, будинків та споруд» (далі — підприємство).

6. 3 грудня 2003 року господарський суд Донецької області оголосив підприємство банкрутом. Після цього було розпочато процедуру ліквідації.

7. Заявник частково отримав 525 грн 72 коп. заборгованості за зазначеним рішенням. Рішення залишаються невиконаними.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

8. Відповідне національне законодавство викладено у рішенні «Ромашов проти України» ((Romashov v. Ukraine), № 67534/01, пп. 16–19, рішення від 27 липня 2004 року).

¹ Приблизно 409 євро.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ І СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

9. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції та за статтею 1 Першого протоколу на невиконання рішень, винесених на його користь. Зазначені положення Конвенції передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

10. Уряд стверджував, що заявник не вичерпав всіх національних засобів юридичного захисту, як цього вимагає пункт 1 статті 35 Конвенції. Зокрема, Уряд стверджував, що заявник не використав можливість надати заяву про визнання його кредитором у провадженні щодо банкрутства підприємства-боржника та не звернувся до жодного національного суду із скаргою на дії державної виконавчої служби щодо виконання рішення.

11. Заявник не прокоментував це твердження.

12. Суд зазначає, що вже відхилив подібні заперечення у багатьох рішеннях, прийнятих Судом (див. «Сокур проти України» (Socur v. Ukraine), № 29439/02, рішення від 16 грудня 2003 року; «Сушев проти України» (Sychev v. Ukraine), № 4773/02, пп. 42–46, рішення від 11 жовтня 2005 року; та «Трихліб проти України» (Trykhliv v. Ukraine), № 58312/00, пп. 38–43, рішення від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що це заперечення має бути відхилено з тих самих підстав.

13. Суд зазначає, що ці скарги не є очевидно необґрунтованими у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, вони мають бути визнані прийнятними.

B. Щодо суті

14. У своїх зауваженнях Уряд зазначив, що не мало місце порушення положень Конвенції відносно заявника. Далі Уряд стверджував, що органи державної влади вжили всіх необхідних заходів, щоб виконати ці рішення.

15. Заявник не надав будь-яких коментарів.

16. Суд зауважує, що рішення, винесені на користь заявника, залишаються невиконаними.

17. Суд вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції в подібних до цієї справ (див. вищевказане рішення «Ромашов проти України» (Romashov v. Ukraine), п. 46, та рішення «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), № 18966/02, пп. 43 та 55).

18. Розглянувши всі представлені йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку в даній справі.

19. Відповідно мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 КОНВЕНЦІЇ

20. Крім того, заявник скаржився за статтею 1 Конвенції, посилаючись на ті самі факти.

21. Суд встановив, що Урядом-відповідачем було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції, та вважає, що немає необхідності розглядати скаргу за статтею 1 Конвенції, яка не може сама по собі виявлятися порушеною (див. «Ірландія проти Великобританії» (Ireland v. The United Kingdom), рішення від 18 січня 1978 року, п. 238, Серія А, № 25, ст. 90).

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Відшкодування шкоди, судових та інших витрат

23. Заявник не вимагав сплати справедливої сатисфакції. Відповідно Суд вважає, що немає необхідності присуджувати будь-яку суму з цього приводу.

24. Однак Суд зазначає, що є беззаперечним той факт, що держава все ще має невиконані зобов'язання щодо виконання зазначеного рішення суду. Отже, заявник має право отримати основну суму боргу, присуджену йому в ході національного провадження.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника за пунктом 1 статті 6 та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції

на невиконання рішень суду прийнятними.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати, чи мало місце порушення статті 1 Конвенції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 19 листопада 2009 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. ФІЛІПС
Секретар секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції